

ren de øvrige Midler til Reduktion. Det vil erindres; at efter Hærfplanen af 1842 vare visse Embeder i Sold og Postfaget forbeholdte Hærens faste Officerer, og derigjennem fandt saa Ufgang Sted fra Hæren. Jeg skal lade staa hen, om man fra Krigsbestyrelsens Side benyttede denne Jor- del paa rette Maade, thi det vedkommer ikke Sagen; det væsentlige er, at man havde disse Embeder til sin Raadighed, og benyttede man ikke Strag Midlet rigtigt, kunde man maasse i Tiden have fundet paa at benytte det rigtigt. Men hvad skete? Man skabte en Reserveofficersinstitution, og ligesom iøvrigt Alt, hvad der blev gjort for denne Insti- tution, er kommet til at gaa haardt ud over de faste Officerer, saaledes tog man nu ogsaa de nævnte Embeder fra dem og gav saa til Gjen- gjæld en hel Del Smaaembeder for at faae Reserveofficerer. Naade man da derved et virke- ligt Gode for Hæren? Nei, slet ikke! Man fik det kun til at gaa op for enhver Post- og Soldfuld- mægtig, at, hvis han nogenstunde skulde kunne tænke paa at avancere i Post- og Soldfaget, maatte han først være Reserveofficer. Jeg kan nu forsikre de Herrer, at mange af disse unge Mænd ikke lagde det ringeste Skul paa, at de kom med den største Ulyst til Hæren og helst vilde have været fri; men de vare jo nødte til at gaa denne Vej, thi ellers kunde de ikke bringe det til Noget i deres Sag. Jeg tror, at det var en høist uheldig Ordning, hvorved man berøvede sig selv de Midler, der tidligere havde gjort det muligt at staae Hæren Ufgang. Man maatte nu se at finde paa et andet Middel, og man fandt da Aldersgrændserne. Efter min Formening var den Maade, hvorpaa Aldersgrænd- serne bleve indførte i 1867, noget af det Uhel- digere, ja maasse det Uheldigste. Det at sige til en Mand til en vis given Tid: Nu kan Du ikke avancere mere, men Du skal have Lov til at blive staaende i 3 Aar og 3 Maaneder, før Du faar Din Ulfed, — kan dog ikke Andet end være no- get af det Uheldigste, man vel kan tænke sig. Var det f. Ex. ved et Kompagni saa heldigt, at en Kaptein, der netop havde disse 3 Aar og 3 Maaneder at leve paa, havde en Premierlieute- nant, som ligeledes havde affikrat 3 Aar at leve paa for at blive Kaptein, saa kunne de Herrer tænke sig, hvilket behageligt Forhold, der kunde udvikle sig mellem begge, naar Kapteinen blev staaende og Premierlieutenanten af denne Grund faldt for Aldersgrændsen. Nu er man i det fore- liggende Forslag gaaet bort derfra og holder Aldersgrændsen ren. Sa, ganske vist, naar man skal have denne Grændse, er det bedre; men jeg veed overhovedet ikke, hvorfor man skal have den. Jeg anser ogsaa denne Aldersgrændse for til en vis Grad at kunne rumme en Fare, fordi man af misforstaaet Jørelse kan lade Folk staa en Tid, uagtet man skønner, at de ikke ere tjenstdygtige. Man siger da let: Herre Gud! lad dem staa, de ville jo dog snart falde for Aldersgrændsen; men

er der virkelig vundet Noget derved? Er det overhovedet en Maalestof for en Mand's Dygtig- hed, hvor gammel han er; og kan hans Alder sættes som noget Absolut, hvorefter han skal blive eller ikke blive? Eller tror man, at det vil gavne en Hær, at have en Aldersgrændse, der er saa høj, at man kan have Kapitainer paa 55 Aar, Oberstlieutenanter paa 60 Aar, Oberter paa 65 Aar, altsaa en Samling af næsten Dblinge? Nei, jeg maa tilstaa, at jeg tror, at naar Krigsbesty- relsen er stillet lige overfor en Finantsbestyrelse — og det er derpaa, det kommer an — som ikke modsetter sig de Ulfedigelser, som Krigsbestyrelsen maa forlange, fordi de Vedkommende ere bleve svage og tjenstdygtige — og det maa Krigsmini- steren være berettiget til at forlange, thi det er ham, der bærer Ansvar for Hærens Kamp- dygtighed — saa behøver man ikke Aldersgrænd- sen, thi saa faar man paa en naturlig Maade den Ufgang, der behøves.

Den høitærede Krigsminister indlebede idag sit Foredrag med en Udtalelse om Umuligheden af at tilveiebringe en Forsvarsplan, men da hans Excellence Krigsministeren ved samme Leilighed udtalte, at vi i en nær Fremtid vilde faae forelagt et Forslag om Befæstningsanlæg, saa vil man jo da komme ind paa dette Spørgsmaal; som jeg derfor ikke skal drøfte idag ved at knytte Bemærkninger til den høitærede Krigsministers Ytringer. Derimod skal jeg henvende mig til det ærede Medlem for Prestø Amt's 6te Valgkreds (Vosjen), der igaar i sit Ind- ledningsforedrag kom ind paa samme Sag. Det ærede Medlem henviste til, at den Gang General Raasløff var Krigsminister, havde vi haft en Plan, men nu havde vi ingen mer, og han søgte — saa vidt jeg forstod ham — at urgere, at General Raasløff vilde bygge Forsvaret paa Hær og Flaade uden Fæstningsanlæg. Det vare: er efter min Mening en fuldstændig Misforstaaelse, og jeg skal som Be- vis for min Opfattelses Rigtighed henvise til det ærede Medlem for Sorø Amt's 4de Valgkreds (Holkstein Holsteinborg). Det vil erindres, at dette ærede Medlem ved 3die Behandling af Hærlo- ven stemte imod den, og hvorfor? Det ærede Medlem sagde — ja, jeg skal citere saavidt mu- lig nøiagtig — jeg stemmer imod Loven, fordi jeg ikke tror, at Landet er istand til at bære den finantielle Byrde; jeg ser ikke alene paa, hvad der ligger i Forslaget, men jeg ser tillige paa, hvad der ligger bag ved. Jeg ser paa Fordrin- gene til de Befæstningsanlæg, som senere ville komme for. Og det var ganske rigtigt. Sagen kan derfor sige her, at man den Gang, da man i 1867 diskuterede Spørgsmaalet om Hær og Flaade, var ganske enig om, at der aldrig vilde komme Fordringer om Befæstningsanlæg. Et Andet er, at Fordringen ikke fremkom kort efter; men i 1868 havde man nok at gjøre med Hærlovens Gjennem- førelse; saa kom Fordrillingerne i 1870, og saa nærmede man sig Revisionen og mente, at det var